

KÖZLEMÉNY

Tisztelt Adományozók!

Az Unitárius Alapítvány köszöni támogatóinak a 2005. évi személyi jövedelemadó 1%-ának felajánlását, a befolyt összeg **1 872 577 Ft** volt. Ezen pénzüsszeget pályázati úton kívánjuk szétosztani.

A pályázati összeget karitatív tevékenységre, rendezvények szervezésére, közösségi célt szolgáló felszerelések, berendezések beszerzésére lehet felhasználni.

Az Unitárius Alapítvány Kuratóriuma köszöni mindazoknak a támogatóknak a bizalmát, akik felajánlásukkal Alapítványunkat jelölték meg kedvezményezettnek.

Dr. Beke Ildikó s. k. Gergely Felicián s. k.
elnök titkár

PÁLYÁZATI FELHÍVÁS

Az Unitárius Alapítvány Kuratóriuma a
2005. évi felajánlott SZJA 1%-ából
befolyt összeg elosztására pályázatot hirdet.

A pályázat célja: karitatív tevékenységek, rendezvények szervezése, közösségi célt szolgáló felszerelések, berendezések beszerzése.

A pályázatra kiírt összeg **1 900 000 Ft**,
azaz egymillió-kilencszázezer forint.

A pályázat beadásának határideje: **2006. november 20.**

Pályázhatnak a Magyarországi Unitárius Egyház
egyházközségei, egyházi szervezetei.

A pályázatokban kérjük feltüntetni a pályázó bankszámlaszámát is.

A pályázatokat az alábbi címre kérjük eljuttatni:
Unitárius Alapítvány, 1054 Budapest, Alkotmány u.12.

Dr. Beke Ildikó s.k. Gergely Felicián s.k.
elnök titkár

ifjúsági oldal

Egy vasárnapi istentisztelet a Lőrinci templomban

2006. szeptember 17-én szép számmal összegyűltünk a pestszentlőrinci unitárius templomba annak apropóján, hogy a nyári táborok résztvevői találkoztak újra egymással, ugyanúgy, mint tavaly. A gyülekezeti terem megtelt kicsikkel és nagyokkal, szülőkkel és nagyszülőkkel. Mindenki izgatottan várta a nyári erdélyi táborról készült TV forgatás filmjét, amit a televízió adott le pont az istentisztelet ideje alatt az Örömhír című vallási műsorban. Szerencsére a technika és a számítógép segítségével mindenki láthatta a műsort. Nemcsak a forgatásról készített filmet, hanem a rengeteg fényképet is, amit a táborozás résztvevői készítettek. Itt már az aláfestő szöveget Szász Adrienne lelkésznő, a táborok megszervezője mondta. Hogy teljes legyen a jókedv és felidéződjön ismét táborok hangulata (itt most az erdélyi táborra gondolok elsősorban), a vetítés után a templomkertben megkezdődhetett a „mics” sütése, amit mondanak „mititének”, tatárkolbásznak is. A fő tüzemester és sütőgető Kaszai Levente volt. Bizony nem szégyellem, kétszer is sorba álltam érte, persze nem csak én.

A jó hangulatnak az idő is kedvezett, nem bántam meg, hogy én is elkísértem a nyári erdélyi táborozáson részt vevő fiamat.

Ma itt a gyülekezeti teremben volt még egy megható jelenet. Az idén ünnepelte 70 éves fennállását a templom.

Az ünnepségre kiállítás is készült. A tablón egy fénykép, ami talán 1939-ben készülhetett. Rajta az akkori lelkész a konfirmandusokkal. Ezen a képen fedezte fel Kaszai Emi néni a fiatalon meghalt öccsét és mutatta meg unoka-öccsének, Kaszai Marcinak a nagypapját. Emi néni sok képet őriz a családról, de ezt a fényképet itt látta először. Mi mindenre jó a nyári táborok utáni találkozók.

Természetesen a táborok résztvevői jövőre megint szeretnének táborozni nemcsak Magyararkúton, hanem Erdélyben is.

Postás Ildikó

Áldott találkozás

Hol van az ifjúság? Régi hiányosság és igény fogalmazódik meg ebben a kérdésben, amely érdeklődő, de talán inkább számonkérő módon hangzott el több egyházi fórumon is az elmúlt időben. Nem véletlenül, hiszen többen is érezzük, létjogát veszíti el az a közösség, amelynek nincsenek fiataljai, gyermekei. Azaz vannak, de nem a közösségben, nem a közösségnek vannak.

Szinte egy időben született meg a fenti igény megfogalmazása és a segítő szándék gondolata 2006 tavaszán, amikor a kolozsvári székhelyű Országos Dávid Ferenc Ifjúsági Egylet vezetősége jelezte, szívesen segítene abban, hogy a Magyarországon élő unitárius és más szabadelvű fiatalok „felélesztéséhez”, az ifjúsági tevékenységek újbóli megszervezéséhez hozzájárassunk. A többéves tapasztalattal rendelkező „egyletesek” kezdeményezését nagy örömmel vettük. Ha nem ismernénk személyes adottságukat, munkamódszerüket, elszántságukat, s csupán arról a több mint száz rendezvényről lenne tudomásunk, amelyet az elmúlt években nagy sikerrel megszervezték és lebonyolítottak, akkor is boldogan fogadtuk volna felajánlásukat.

Kezdeményezésünk a Magyarországi Unitárius Egyháznál is meghallgatásra talált. Elekes Botond főgondnok úr pártfogása alá vette az ügyet és az ő felelősségvállalásával, illetve Szász Adrienne lelkész nő segítségével még a tavasz folyamán pályázatot nyújtottunk be az Illyés Közalapítványhoz. A pályázatot kedvezően bírálták el, s így az őszre tervezett rendezvényünk megszervezésére biztos anyagi alapot kaptunk.

Így valósulhatott meg az Ifjúsági Vezetőképző, amelyet október 13–15. napjain a Börzsönyben, Magyararkúton tartottunk mintegy húsz résztvevővel. A helyszín kiválasztása nem volt véletlenszerű. Az Egyház tulajdonát képező szép telek közelében szálltunk meg, abban a házban, mely immár több éve otthont ad az unitárius gyermektáboroknak, s amely reményeink szerint a jövőben ifjaink egyik kedvenc helyévé válik. A hely varázsa minden bizonnyal a jelenlevők szívébe máris beopta magát, hiszen a Kolozsváron, egyházi és világi egyetemen tanuló, illetve a Budapesten élő fiatalokból álló közösség nagyszerű, eredményes hétvégét tölthetett együtt.

A vidám ismerkedésen, közös imádságos perceken, élményszerű együttléten túl komoly eszme- és tapasztalatcserére, illetve a jövő megtervezésére került sor. Szombaton Rácz Norbert ifjúsági lelkész és Kovács Mária végzős teológiai hallgató vezetésével olyan interaktív délelőtti tölthettünk el, amikor egyrészt gyakorlati példákkal megtűzdelt elméleti bemutatót kaptunk arról, hogyan lehet, érdemes ifjúsági közösséget szervezni, másrészt egy vetítés-sel egybekötött bemutatás során izelítőt kaptunk az ODFIE rendezvényeiről, azok előkészítésének és lebonyolításának háttér munkájáról, sikereiről és buktatóiról.

Délutáni munkánkat Szabó László lelkész, az ODFIE elnöke által vezetett „kerekasztal-beszélgetés” készítette elő, melynek témája az egyház és ifjúság kapcsolata volt. E szabad beszélgetés azért is bizonyult nagyon hasznosnak, mert a Magyarországon élők elmondhatták sajátos helyzetükből adódó nehézségeiket, előnyeiket, illetve olyan meglátások fogalmazódtak meg, amelyek az Erdélyben élő fiatalok számára újszerűek voltak. Már ekkor körvonalazódni látszott az az út, amelyen érdemes elindulnunk, illetve azok a területek, amelyeken érdemes együtt dolgoznunk.

Ezek után szinte magától jött az a tervezési munka, amely délután folyt. A spontán ötletbörze után fokozatosan rendszereztük ötleteinket, s így rövid-, közép-, és hosszú távra alkottuk meg azt a tevékenységi tervet, amelyet az ifjúsági munka stratégiájának is tekinthetünk. Az egyes tevékenységi körök, feladatok mellé egy-két felelős is jelentkezett, így reményeink szerint közös munkánk nem vész a semmibe. A közeljövőre vonatkozóan többek között a következő tervek is szerepelnek: Budapest központtal ifjúsági esték szervezése, november 17–19. napjain *Adventi csendes napok* szervezése Magyararkúton, november 24–26. között részvétel az ODFIE által Erdélyben, Lókodban szervezendő *Hitértelmező hétvégén*, karácsony előtt bekapcsolódás a gyülekezetek ünnep-előkészítő munkájába. Ilyen, és ehhez hasonló tervek születtek, s reméljük, válnak valóra az elkövetkezendő időszakban.

Külön örömeinkre szolgált az a tény, hogy rendezvényünket szombaton este Elekes Botond főgondnok és Zoltán Csaba, a Budapesti Unitárius Egyházközség gondnoka is meglátogatta, ezzel is jelezve, hogy az ifjúsági munkája fontos az Egyház számára. A tervezési munkába rövid ideig ők is bekapcsolódtak és megosztották velünk

elképzeléseiket, észrevételeiket, valamint arról biztosítottak, hogy ezután is támogatni fogják az ifjúság munkáját, segítségünkre lesznek abban, hogy terveink ne maradjanak papíron. Jelzés értékűnek vélem azt is, hogy az urak mindannyiunk örömeire egy nagy, finom tortával érkeztek, s mi rögtön arra gondoltunk: tortát születésnapra szoktunk kapni – legyen hát ez a nap mi közösségünk születésnapja!

Az igen intenzív, fáradságos, de eredményes szombat után vasárnap délelőtt mindannyian Budapestre utaztunk, ahol a Nagy Ignác utcai templomban istentiszteleten vettünk részt. Az 1956-os forradalom 50. évfordulója alkalmából Rácz Norbert segédlelkész végzett szászéki szolgálatot, majd az erdélyi fiatalok előadásában egy, az erre az alkalomra előkészített verses, zenés, vetítéses, igen megha-

tó előadásnak lehettünk résztvevői. A felemelő élmény után az egyházközség vendégszeretetében részesültünk, amikor is a finom ünnepi ebéd mellett tovább folytatódott a tervezés, majd hivatalosan is lezártuk rendezvényünket.

Hálásan köszönöm azoknak, akik lehetővé tették, hogy a fenti élményben részünk legyen. Így köszönet illeti az ODFIE küldöttségét, a Magyarországi Unitárius Egyház vezetőségét, az Illyés Közalapítványt, illetve azokat a fiatalokat, akik szabad idejüket arra fordították, hogy közös munkánk elkezdődjön. És legyen hála Istennek, hogy találkozásunkat megáldotta. Én hiszem, hogy közösségünk létjoga nem veszett el, fiataljaink itt vannak, s úgy látom, legalább akkora igényük van az egyházban való élésre, mint nekünk őrájuk.

Lakatos Csilla

A kezdetek

Október idusán, 13–15. között került megrendezésre Magyarokón az Unitárius Ifjúsági Vezetőképző. Az eseményről postai úton értesítették az érdekelteket Magyarország-szerte. Akinek kedve és lehetősége volt ingyenesen lemehetett erre az összejövételre, amely a magyarországi unitárius ifjúsági élet megszervezését tűzte ki célul.

Ezen sorok írói is vállalkozó kedvet éreztek magukban, hogy elmenjenek és megismerkedjenek más unitárius fiatalokkal, remélve azt, hogy hosszabb távon is kialakul egy összetartó közösség. Már a múltban is voltak hasonló kezdeményezések, voltunk közösen színházban, néztünk filmet, volt egy-két beszélgetés is, de az emberek közti kapcsolatok nem voltak eléggé erősek ahhoz, hogy igazi közösséggé alakulhasunk. A korábbi sikertelenségek arra indították a vezetőképző két szervezőjét Szász Adrienne és Lakatos Csilla lelkészeket, hogy segítséget kérjenek a nagy múlttal rendelkező ODFIE (Országos Dávid Ferenc Ifjúsági Egylet) meghívott tagjaitól.

Pénteken, 13-án este 6 órakor a két csapat (a magyarországi és az erdélyi ifjúság képviselői) egyszerre érkeztek meg az elágazáshoz, ahonnan a maradék száz métert együtt tették meg a szállásig. Az első perctől lehetett látni, hogy összeszokott és vidám az erdélyi társaság, a későbbiekben pedig az is kiderült, hogy amennyire jókedvűek, legalább annyira komolyak és lelkiismeretesek a feladataik elvégzésében.

A tevékenységek széles skáláját tárták elénk, kedve a szórakoztató ismerkedési játékoktól, a komoly tervezői munkán át a mindig másvalaki által vezetett áhítatokig. Az Erdélyből érkezettek megosztották velünk tapasztalataikat, és elég hamar nyilvánvalóvá vált, hogy különbségekkel kell számolni az erdélyi helyzethez képest. Ugyanis mi itt, Magyarországon az Unitárius Egyház tagjaként elég elszigetelten élünk egymástól és kevesebben is vagyunk.

Nem vagyunk képesek minden kis faluban, illetve városban külön közösséget létrehozni, ez viszont azt jelenti, hogy az egyes találkozások helyszíneire többet kell utazni, nagyobb erőfeszítést kell tenni az egyénnek. Esetenként ez lemondással is jár más programok „rovására”.

Az azonban mindkét oldalra igaz, hogy azoknak, akik unitárius ifjúsági egyletek létrehozását tűzték ki célul, meg kell küzdeniük a fiatalok minden egyes percéért egészen addig, amíg maguk is rá nem jönnek egy ilyen közösségbe való tartozás értékeire, fontosságára. A 21. században elengedhetetlen fontosságú, hogy az ember egyszerre több területen legyen jártas, ezzel növelve esélyeit a boldoguláshoz, s ez különösen igaz a diákokra, akiknél leginkább időszerű a kérdés. Testi épségükért sportolni járnak, zenei

műveltségükért szolfézsra, zeneórára, koncertre mennek, tanulnak idegen nyelveket, először angolt, mert ma ez a világnyelv, aztán németet, mert ezt beszélik legtöbben Európában, aztán valami egzotikusot, hiszen kell egy kedvenc is, amit szabad akaratukból választanak. Ezek, és az ehhez hasonló tevékenységek az ifjúság szinte minden idejét kitöltik, és abban az illúzióban ringathatják magukat, hogy ezek a programok szociális, lelki igényeik teljes kielégítését is jelentik. De biztos,

hogy a csoporthoz való tartozás közösségbe való tartozást is jelent? A különböző órákon nem a személyiség, nem a lélek kerül a középpontba, hanem legtöbb esetben valamilyen kompetencia, amelyet az adott alkalom során kívánunk fejleszteni. Márpedig ez az igény létezik, mi sem bizonyítja ezt jobban, mint az ODFIE sikeres működése, s mi, akik Szász Adrienne szavaival úgy csöppentünk ide, mint Pilátus a credóba, nemcsak ízelítőt kaptunk a szervezés módszereiből, hanem a közös áhítatok, beszélgetések és imák által létrejött összefogásból is.

Kozma Eszter és Hanna

